

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobce M. C.**, zastoupeného JUDr. Janem Michalcem, advokátem se sídlem Dlouhá 5, Ústí nad Labem, proti **žalované České správě sociálního zabezpečení, se sídlem Křížová 25, Praha 5**, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 22. 10. 1997, vedeného u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 14 Ca 995/97, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 7. 2002, č. j. 14 Ca 995/97 - 106

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II.** Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Jana Michalce **s e u r č u j e** částkou 650 Kč.
Tato částka **b u d e v y p l a c e n a** z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 7. 2002, č. j. 14 Ca 995/97-106, bylo potvrzeno v záhlaví uvedené rozhodnutí žalované, jímž byla zamítnuta žádost žalobce (dále též „stěžovatel“) o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že důkazy ve věci provedené jej zcela přesvědčily o tom, že žalobce byl ke dni rozhodnutí žalované nikoliv plně, ale toliko částečně invalidní. V tomto směru se všechny důkazy, představované pěti posudky žalobcova zdravotního stavu, nijak fundamentálně nelišily jeden od druhého, a soud jim proto uvěřil, aniž se musel zabývat otázkou, který z nich je více a který méně hodnověrný, neboť všechny shodně konstatovaly, že poskytnutí požadovaného plného invalidního důchodu navrhovateli není důvodné pro nedostatek základní zákonné podmínky, neboť i při nejpříznivějším

posouzení zdravotního stavu žalobce (srdeční choroba) včetně přidružených chorob, je ztráta jeho pracovního potenciálu nejvýše 53 %. Soud prvního stupně uvedl, že žalovaná nepochybně, když navrhovateli žádanou dávku nepřiznala a ponechala mu již dříve poskytnutý částečný invalidní důchod

Proti tomuto rozsudku podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání k Vrchnímu soudu v Praze, v němž uvedl, že žalovaná se při svém hodnocení dopustila porušení lidských práv a trestných činů křivého svědectví podle § 175 tr. z. a poškozování cizích práv podle § 209 tr. z. Žalobce žádal o zrušení znaleckého posudku MUDr. B., jelikož tento znalec nebyl v době soudního projednávání již soudním znalcem. Žalobce dále označil znalecký posudek MUDr. H. za nevěrohodný a tento svůj názor obsáhle zdůvodnil s tím, že žádá, aby veškerá vyjádření tohoto znalce byla předána k odbornému posouzení Nejvyšší lékařské komisi při Ministerstvu zdravotnictví. Žalobce dále požádal o to, aby si mohl ustanovit nového soudního znalce bez zásahů ze strany soudu. Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalobce požádal Vrchní soud v Praze, aby rozsudek soudu prvního stupně byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k novému rozhodnutí.

S ohledem na novou úpravu správního soudnictví byl stěžovatel přípisem Vrchního soudu v Praze doručeným mu dne 18. 12. 2002 vyrozuměn o tom, že odvolací řízení u vrchních soudů, o nichž nebude rozhodnuto do 31. 12. 2002, budou ze zákona zastavena dnem 1. 1. 2003 (podle § 129 odst. 3 s. ř. s.) a že účastník řízení může do 31. 1. 2003 podat proti rozhodnutí krajského soudu, které bylo napadeno odvoláním, kasační stížnost podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s.

Stěžovatel podal kasační stížnost adresovanou Nejvyššímu správnímu soudu k poštovní přepravě dne 31. 1. 2003. V tomto podání a v protokole o výsledku účastníka řízení sepsaným dne 3. 7. 2003 před Okresním soudem v Liberci uvedl, že postupem Vrchního soudu spočívajícím v tom, že bylo ze zákona zastaveno řízení o odvolání proti rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem i rozhodnutím Krajského soudu v Ústí n.L. ve věci samé, byl porušen nespočet jeho základních lidských práv, jejichž výčet či citace uvádí a odkazuje i na mezinárodní smlouvy. Dále stěžovatel uvedl, že soud prvního stupně pochybil v tom, že žalobci neumožnil vyjádřit se k důkazům prováděným soudním znalcem a nedal mu právo vyjádřit se k posudku; žalobce měl údajně jen právo pokládat otázky a jinak byl po pohrůžkou pořádkové pokuty nucen mlčet. Stěžovatel dále zpochybnil znalecký posudek MUDr. H.; jmenovaný lékař se podle stěžovatele dopustil trestného činu křivé výpovědi. Stěžovatel dále žádá, aby mu byl vrácen zbytek zálohy na znalecké posudky složené u Krajského soudu v Ústí nad Labem včetně úroků z prodlení.

Usnesením ze dne 17. 7. 2003 č. j. 14 Ca 995/97 - 194 byl stěžovateli Krajským soudem v Ústí nad Labem ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupcem advokát, jemuž bylo tímž usnesením uloženo uvést kasační stížnost v soulad s ustanovením § 102 a násl. s. ř. s. V doplnění kasační stížnosti ze dne 24. 9. 2003 je uvedeno, že stěžovatel nesouhlasí s rozhodnutím žalované a svůj postoj dokládá stanoviskem kardiologa MUDr. Š., a je podle něj nesporné, že tento posudek je v rozporu se závěry MUDr. B. a MUDr. H.; podle názoru stěžovatele pak posledně uvedení znalci zhodnotili jeho stav nesprávně a jejich posudky jsou tudíž nevěrohodné. Stěžovatel navrhuje, aby jeho námitky byly postoupeny Nejvyšší lékařské komisi při Ministerstvu zdravotnictví (tedy formou přezkumu znaleckého posudku podle § 127 odst. 2 o. s. ř.). Závěrem stěžovatel uvádí, že rozhodnutí soudu prvního stupně vycházelo z nedostatečně skutkově zjištěného stavu věci a navrhuje, aby rozsudek soudu prvního stupně byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí soudu prvního stupně a dospěl k závěru, že kasační stížnost žalobce není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V dané věci spatřuje žalobce naplnění tohoto důvodu v tom, že krajský soud dostatečně neodůvodnil své rozhodnutí ohledně závěrů, že žalobce není plně invalidní a přitom poukázal na to, že se stanoviska znalců podle jeho názoru rozcházejí a neodůvodňují uvedený závěr. Nejvyšší správní soud uvedený důvod kasační stížnosti neshledává a odkazuje na vyčerpávající odůvodnění krajského soudu, který správně zhodnotil provedené důkazy a učinil z nich odpovídající závěr, který řádně odůvodnil.

Pokud žalobce namítá, že krajský soud porušil procesní předpisy, když mu dovolil znalcům klást pouze dotazy aniž mohl polemizovat s jejich závěry; ze soudního spisu, jehož obsah je z největší části zachycen v podrobném odůvodnění napadeného rozsudku, vyplývá, že žalobci bylo umožněno polemizovat se znalcem a znalec mu vysvětloval i odborné pojmy. Ani v této skutečnosti proto soud neshledal důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Žalobce namítal též nezákonný postup Vrchního soudu v Praze, který ve věci však nevydal žádné rozhodnutí, pouze ho přípisem upozornil na to, že o jeho odvolání nebude do konce roku 2002 rozhodnuto a proto bude řízení o odvolání ze zákona zastaveno a současně žalobce poučil o možnosti podat kasační stížnost. Jak již uvedeno, uvedený soud ve věci nerozhodoval, k zastavení odvolacího řízení došlo podle zákona, proto nelze Vrchnímu soudu v Praze vytýkat nezákonný postup. Ohledně přípisu, kterým žalobce o shora uvedených skutečnostech informoval, Nejvyšší správní soud uvádí, že toto poučení učinil soud v zájmu žalobce, aniž mu takovou povinnost ukládal zákon, lze proto jen tento postup schválit a připomenout, že zřejmě na základě informace Vrchního soudu v Praze mohl žalobce podat včas kasační stížnost. Žalobci nebylo proto upřeno právo na další projednání věci.

Žádost žalobce, aby daná věc byla postoupena jiným orgánům nelze vyhovět, neboť soud je ze zákona povolán přezkoumávat napadené správní rozhodnutí, což též učinil, není proto důvodu věc komukoliv postupovat. Pokud se chce žalobce obrátit na jiné orgány, musí tak učinit samostatným podáním a nikoliv prostřednictvím soudu.

Pokud jde o žalobcem tvrzená porušení práv vyplývajících z Ústavy a mezinárodních norem, tedy zřejmě o důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (spočívající v nesprávném právním posouzení soudem v předcházejícím řízení), žalobce hojně cituje příslušná ustanovení, ale blíže nespecifikuje porušení, kterých se měl v této souvislosti

krajský soud dopustit, Nejvyšší správní soud pak se konkrétně nemohl porušením práv zabývat pro nekonkrétnost kasační stížnosti v tomto směru, ostatně i soudem ustanovený zástupce žalobce v doplnění kasační stížnosti na výzvu soudu uvedl, že jde o „porušení práv žalobce zajištěných Ústavou ČR a blíže nespecifikovanými mezinárodními smlouvami, které spočívá v tom, že mu nebyl přiznán plný invalidní důchod“. Soud v dané věci v tom, že žalobci nebyl přiznán plný invalidní důchod, nesprávné právní posouzení věci krajským soudem neshledal.

Žalobce do protokolu sepsaného dne 3. 7. 2003 před Okresním soudem v Liberci namítl podjatost soudce Mgr. M. Z., podjatost jmenovaného soudce spatřuje v tom, že se cítí být napadeným rozsudkem poškozen. O této námitce podjatosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, protože podle ustanovení § 8 odst. 5 s. ř. s. k ní nelze přihlížet, neboť byla podána po zákonem stanovené lhůtě, tj. ve lhůtě jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl (zde od doručení rozsudku krajského soudu). Nejvyšší soud však připomíná, že obecně nelze podjatost soudce spatřovat v nespokojenosti účastníka řízení s jeho rozhodnutím, k vyjádření takové nespokojenosti není institut podjatosti soudce, ale opravné prostředky (jichž žalobce využil).

Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s., neboť úspěšné žalované ze zákona náhrada nákladů tohoto řízení nepřisluší. Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 250 Kč za jeden úkon právní služby – převzetí a příprava věci a písemná kasační stížnost a 2 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 2, § 7, § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 650 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2004

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu